

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	5
Waterwet	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	6
Werkloosheid	7
Bestuursrecht overig	8
AVG	8
Vreemdelingenrecht	10
Asiel	10
Richtlijnen en verordeningen	11
Vreemdelingenbewaring	11

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 925

ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3822](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 3:2, 7:2, 7:9

HOREN. Omgevingsvergunning. Een bestuursorgaan is bij het opnieuw nemen van een besluit op bezwaar, ter voldoening aan een uitspraak van de bestuursrechter, op grond van artikel 7:2 van de Awb niet verplicht opnieuw te horen. Maar dit kan uit oogpunt van zorgvuldigheid, op grond van artikel 3:2 van de Awb, anders zijn. Dit is het geval bij nieuwe feiten en omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 7:9 van de Awb. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 17-05-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1261](#) (r.o. 5.2). I.c. is het besluit van 31 mei 2023 gebaseerd op een advies van de bezwaarschriftencommissie en dat is op zijn beurt weer gebaseerd op een advies van de afdeling Vergunningen. Geoordeeld wordt dat dit advies van de afdeling Vergunningen een feit is in de zin van artikel 7:9 van de Awb, zodat dit advies aanleiding had moeten zijn om [partij] opnieuw in de gelegenheid te stellen om hierover te worden gehoord. Daarnaast is het zo dat [partij] door de rechtbank in het gelijk is gesteld en er als gevolg van die uitspraak van de rechtbank andere onderwerpen van belang zijn geworden bij het nemen van een nieuw besluit.

JnB 2025, 926

MK ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3979](#)

minister van Financiën (voorheen: Belastingdienst/Toeslagen).

Awb 8:117

BEVOEGDHEID. TOESLAGEN. Weigering overname private schulden. I.c. heeft de rechtbank wegens de verblijfplaats van appellant ten tijde van de indiening van het beroep geconcludeerd dat zij niet bevoegd is kennis te nemen van de zaak en dat een andere Nederlandse rechtbank bevoegd is. Zij heeft daarin, onder verwijzing naar de op de zitting van partijen gekregen toestemming om de zaak af te handelen, geen aanleiding gezien om de zaak naar de bevoegde rechtbank te verwijzen. Met het oog op een effectieve geschilbeslechting wordt aanleiding gezien de uitspraak van de rechtbank krachtens artikel 8:117 van de Algemene wet bestuursrecht als bevoegdelijk gedaan aan te merken.

JnB 2025, 927

ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3834](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordoostpolder.

Awb 8:104 lid 3 aanhef en onder b

Procesreglement bestuursrecht rechtbank 2021 2.4 lid 1

OMVANG GEDING. AANVULLEN GRONDEN. Verlening omgevingsvergunning. I.c. probeerde [appellant] de omvang van het geschil uit te breiden door na afloop van de beroepstermijn ook nog het besluitonderdeel over de nokverhoging aan te vechten. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 03-06-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1722](#) (r.o. 5.1). Hetgeen wat appellant over de nokverhoging naar voren heeft gebracht is terecht buiten beschouwing gelaten. Wat appellant aanvoert over zijn verzoek om een extra termijn voor het aanvullen van zijn beroepsgronden maakt dat niet anders. Het niet geven van uitstel voor het indienen van gronden is een

procesrechtelijke beslissing als bedoeld in artikel 8:104, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Toen de rechtbank deze beslissing nam gold artikel 2.4, eerste lid, van het Procesreglement bestuursrecht rechtbank 2021. Daarin is bepaald dat als er sprake is van een herstelbaar verzuim de indiener van het beroepschrift de gelegenheid krijgt om binnen vier weken het verzuim te herstellen. Aan zowel het beroepschrift als het aanvullende beroepschrift kleefden geen verzuimen.

JnB 2025, 928

ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4131](#)

Dienst Toeslagen.

Awb

Burgerlijk Wetboek 3:13 lid 1, 3:15

MISBRUIK VAN RECHT. TOESLAGEN. Door vaak procedures te voeren waarvan voor appellant i.c. duidelijk zou moeten zijn wat de uitkomst ervan is, legt appellant een groot beslag op de capaciteit van gerechten en bestuursorganen, terwijl redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat het appellant nog te doen is om recht of rechtsbescherming. Dit betekent dat hij misbruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om een bestuursrechtelijk rechtsmiddel in te stellen. De Afdeling zal er, gelet op het hiervoor geschetste patroon in het procedeedgedrag van appellant, voorshands vanuit gaan dat daarvan sprake is. Het is aan appellant om het vermoeden dat daarvan sprake zal zijn in individuele toekomstige zaken te weerleggen. Omdat de Afdeling voor toekomstige zaken uitgaat van het vermoeden dat appellant misbruik van recht maakt, zal hem in beginsel geen vrijstelling van griffierecht worden verleend.

JnB 2025, 929

ABRS, 03-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4223](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen (NH).

Awb

Leegstandswet

PROCESBELANG. Vergunning Leegstandwet. I.c. heeft het college zich op het standpunt gesteld dat appellant geen belang heeft bij een uitspraak op zijn hoger beroep, omdat de vergunning waarvan om hij intrekking, herziening of vernietiging heeft verzocht al op 1 januari 2020 was geëindigd. Het antwoord op de vraag of de vergunning met terugwerkende kracht moet worden ingetrokken kan van belang zijn voor de positie van appellant in het civielrechtelijke geschil omtrent de huurovereenkomst. In een civielrechtelijke procedure wordt namelijk van de rechtsgeldigheid van de vergunning uitgegaan zolang die niet wordt ingetrokken, vernietigd of herroepen. Geoordeeld wordt dat appellant voldoende belang heeft bij de beoordeling van het hoger beroep om dit in behandeling te nemen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 11-11-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2692](#) (r.o. 5).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

Jurisprudentie Omgevingswet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 19-08-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:9402](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 930

MK Rechtbank Den Haag, 29-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:14481](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14 lid 3

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.3b

Mededeling Europese Commissie over voorzorgsbeginsel, COM/2000/0001 (Mededeling)

WABO(-milieu). VOORZORGBEGINSEL. ZEER ZORGWEKKENDE STOF (ZZS).

Veranderingsvergunning. I.c. wordt geconcludeerd dat het college binnen de hem toekomende beoordelingsruimte in beginsel ruimte heeft om, anticiperend op een definitieve kwalificatie als ZZS, uit voorzorg het voor ZZS geldende beschermingsregime voor pZZS en Gelijkwaardige zorg-stoffen te hanteren. Daarvoor is dan wel vereist dat wordt voldaan aan de richtsnoeren voor de toepassing van het voorzorgsbeginsel uit de Mededeling. Het betoog slaagt dus niet voor zover is betoogd dat er geen ruimte bestaat om het voorzorgsbeginsel toe te passen.

Het college wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat met het plaatsen van een stof op één van de ECHA-beoordelingslijsten reeds een risico-evaluatie heeft plaatsgevonden als bedoeld in de Mededeling. Ook de beoordeling door het RIVM is niet aan te merken als de in de Mededeling bedoelde risico-evaluatie. Gelet op het voorgaande wordt geconcludeerd dat het college het voorzorgsbeginsel onjuist heeft toegepast.

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RBDHA:2025:14482](#) en

[ECLI:NL:RBDHA:2025:14486](#).

JnB 2025, 931

MK Rechtbank Noord-Nederland, 10-07-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3258](#)

college van burgemeester en wethouders van Westerkwartier, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.30 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.10 lid 1

WABO-milieu. BESTE BESCHIKBARE TECHNIEKEN (BBT). Ambtshalve wijziging vergunningvoorschriften. I.c. kunnen de voorschriften 1.1.1 tot en met 1.1.3 niet in stand blijven. Het college heeft eiseres in strijd met de wet in de vergunningvoorschriften opgedragen om te onderzoeken of zij voldoet aan de nieuwe BBT-conclusies, terwijl die onderzoeksplicht op grond van artikel 2.30, eerste lid, van de Wabo en artikel 5.10, eerste lid, van het Bor bij het college ligt. Zonder deze toets van de geldende vergunningvoorschriften aan de nieuwe BBT-conclusies kon het college zich niet op het standpunt stellen dat actualisatie van de vergunningvoorschriften noodzakelijk was.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4101](#);
- MK ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4104](#);
- MK Rechtbank Gelderland, 28-07-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:6477](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 11-07-2019, [ECLI:NL:RBNNE:2019:3023](#);
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-08-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:5586](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-08-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:5120](#);
- MK Rechtbank Overijssel, 05-09-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:5451](#);
- MK Rechtbank Overijssel, 05-09-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:5454](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4004](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 01-08-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:14252](#);
- Rechtbank Noord-Nederland, 24-07-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:3116](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 04-09-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3638](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 932

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-08-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:5775](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:55d

Ziektewet (ZW)

ZW. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSSEN. Naar het oordeel van de rechtbank moet een termijn recht doen aan de reële mogelijkheden om op het bezwaar te beslissen, maar ook aan het belang om binnen afzienbare tijd een beslissing te ontvangen. Een langere termijn dan twee weken acht de rechtbank in dit geval aangewezen vanwege het belang van een zorgvuldige heroverweging. In dit geval acht de rechtbank het redelijk dat het UWV vier maanden de tijd krijgt om alsnog te beslissen op het bezwaar.

De rechtbank bepaalt dat het UWV een dwangsom van € 100,- moet betalen voor elke dag waarmee de beslistermijn nu nog wordt overschreden door het UWV. Daarbij geldt wel een maximum van € 15.000,-.

Zie voorts soortgelijke uitspraken van de rechtbank van 28 augustus 2025:

[ECLI:NL:RBZWB:2025:5774](#), [ECLI:NL:RBZWB:2025:5773](#), [ECLI:NL:RBZWB:2025:5767](#),
[ECLI:NL:RBZWB:2025:5766](#), [ECLI:NL:RBZWB:2025:5765](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2025, 933

MK CRvB, 20-08-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1315](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 2:1, 2:4, 2:11

Werkloosheidswet (WW)

Wet inkomensvoorziening oudere werklozen (IOW) 10

Private Aanvulling WW en WGA (PAWW)

IOW, WW, PAWW. “Overig inkomen”. Het Uvw heeft terecht de uitkering die appellant ontvangt op grond van de PAWW-regeling in mindering gebracht op zijn IOW-uitkering, waardoor de IOW-uitkering niet tot uitbetaling komt. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. Het gaat in dit geding om de vraag of het Uvw op goede gronden vanaf 1 maart 2023 de inkomsten van appellant uit de PAWW-uitkering in mindering heeft gebracht op de IOW-uitkering. Het gaat daarbij in het bijzonder om de vraag of de PAWW-uitkering moet worden aangemerkt als ‘overig inkomen’ als bedoeld in artikel 2:4, eerste lid, van de IOW en, zo ja, of de PAWW-uitkering valt onder de uitzonderingsbepaling van artikel 2:11 van het AIB.

Moet de PAWW-uitkering worden aangemerkt als overig inkomen?

4.2. Het oordeel van de rechtbank dat de PAWW-uitkering moet worden aangemerkt als overig inkomen als bedoeld in artikel 2:4, eerste lid, aanhef en onder o, van het AIB wordt onderschreven. Op grond van deze bepaling wordt onder overig inkomen verstaan ‘een uitkering, toeslag, of een beurs die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering, toeslag of beurs als bedoeld in de onderdelen a tot en met n.’ Ofschoon de rechtbank dat niet uitdrukkelijk heeft vermeld in de aangevallen uitspraak, is duidelijk dat de rechtbank heeft gedoeld op onderdeel a. De PAWW-uitkering komt naar aard en strekking overeen met een uitkering op grond van de WW. Beide uitkeringen bieden een verzekering tegen de financiële gevolgen van het intreden van het risico van werkloosheid, de verzekerde ontvangt in beide gevallen een loongerelateerde uitkering en de hoogte van beide uitkeringen is gelijk. De PAWW is ook bedoeld om de financiële gevolgen van de verkorting van de maximale uitkeringsduur in de WW vanaf 2016 te compenseren.

4.3. De omstandigheid dat de PAWW een private regeling betreft, die niet gebaseerd is op de wet maar op een cao, maakt dat niet anders. In de Nota van Toelichting [...] bij artikel 2:4 van het AIB is uitdrukkelijk vermeld dat ook uitkeringen op grond van particuliere verzekeringen die in het kader van een individuele of collectieve arbeidsovereenkomst zijn afgesloten en naar aard en strekking overeenkomen met de in dit artikel genoemde uitkeringen hieronder vallen.

Valt de PAWW-uitkering onder de uitzondering van artikel 2:11 AIB?

4.4. Volgens artikel 2:11 van het AIB wordt voor het bepalen van inkomen als bedoeld in de IOW, in afwijking van artikel 2:4, eerste lid, onderdelen h tot en met l en o, niet als overig inkomen aangemerkt:

a. een uitkering of toeslag als bedoeld in artikel 2:4, eerste lid, onderdelen h tot en met l; of b. een uitkering of toeslag die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering of toeslag als bedoeld in onderdeel a.

4.5. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat in artikel 2:11, aanhef en onder b, met de woorden ‘als bedoeld in onderdeel a’ wordt verwezen naar artikel 2:4, eerste lid, aanhef en onder a, van het AIB. Uit de tekst van artikel 2:11, aanhef en onder b van het AIB blijkt duidelijk dat verwezen wordt naar onderdeel a van artikel 2:11 van het AIB. Dat blijkt ook uit de Nota van Toelichting [...] bij

deze bepaling. Daarin is vermeld: "In artikel 2:11 worden de uitzonderingen voor de toepassing van de IOW geregeld op de regels uit paragraaf 1 van hoofdstuk 2 van het Inkomensbesluit volksverzekeringen en sociale voorzieningen. Voor het bepalen van het inkomen voor de IOW geldt dat een uitkering of toeslag op grond van de TW, de IOW, de Anw, de AOW en de IOAW of een uitkering of toeslag die naar aard en strekking overeenkomt met deze uitkeringen of toeslag niet tot het overig inkomen gerekend wordt".

4.6. De PAWW-uitkering betreft niet een uitkering of toeslag die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering of toeslag op grond van de TW, de IOW, de Anw, de AOW en de IOAW. Dat zijn vangnetvoorzieningen met een minimumbehoeftefunctie. De PAWWregeling betreft daarentegen een loondervingsuitkering en heeft niet tot doel een inkomen of toeslag te bieden tot het sociale minimum.

4.7. Uit het vorenstaande volgt eveneens dat het betoog van appellant dat de PAWWuitkering niet in mindering mag worden gebracht op de IOWuitkering, omdat het recht op beide uitkeringen gelijktijdig is ontstaan, geen doel treft. Het zou daarnaast ook in strijd zijn met de bedoeling van de IOW als vangnetvoorziening met een minimumbehoeftefunctie als appellant bovenop zijn PAWW-uitkering nog een IOWuitkering zou ontvangen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 934

MK ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3869](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 6 lid 1 aanhef en onder e of f, 15, 21

Uitvoeringswet AVG (UAVG) 34

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:4 lid 1

AVG. I.c. heeft appellante haar gronden over de rechtmatigheid van de verwerking van haar persoonsgegevens naar voren gebracht in het kader van haar bezwaar tegen het besluit van 15 juli 2020 op haar verzoek om inzage in haar persoonsgegevens. Die gronden vallen buiten de grenzen van het geding in bezwaar. Het oorspronkelijke verzoek van appellante was een verzoek om inzage en het besluit van 15 juli 2020 over dat verzoek ging alleen daarover. De rechtmatigheid van de verwerking van de persoonsgegevens kan daarom niet in bezwaar aan de orde komen, omdat de bezwaarprocedure alleen betrekking had op het inzagebesluit. De rechtbank heeft de vraag of de beoordeling van de gronden over de rechtmatigheid van de verwerking van appellante's persoonsgegevens in de inzageprocedure moet plaatsvinden, daarom terecht ontkennend beantwoord. De artikelen 21 van de AVG en 34 van de UAVG doen hieraan niet af. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:319](#) (r.o. 7).

JnB 2025, 935

Rechtbank Midden-Nederland, 21-07-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:3536](#)

college van burgemeester en wethouders van Amersfoort, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 21

AVG. Afwijzing verzoek staken verwerking persoonsgegevens in persoonsgerichte aanpak (PGA). I.c. wordt geoordeeld dat er voldoende (feitelijke) grondslag was om de persoonsgegevens van eiser te verwerken.

Verder wordt geoordeeld dat het belang van het college bij het bewaren van de persoonsgegevens van eiser zwaarder dan het belang van eiser bij het staken van die verwerking. Het doel van de bewaring van de gegevens voor de PGA is om oude gegevens op te vragen als er nieuwe aanmeldingen zijn van woonoverlast. De belangen van het college zijn gelet op het voorgaande dwingend gerechtvaardigd, waardoor zij de verwerking van de persoonsgegevens van eiser niet hoeft te staken. Dit betekent niet dat het bestreden besluit stand kan houden. Hiervoor is van belang dat het college pas in beroep voldoende heeft gemotiveerd en onderbouwd welke feiten en omstandigheden aan de aanmelding en plaatsing in de PGA ten grondslag liggen. Het bestreden besluit wordt vernietigd met instandlating rechtsgevolgen.

JnB 2025, 936

Rechtbank Midden-Nederland, 08-08-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:4562](#)

burgemeester van [plaats], verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 10, 16, 17

Wetboek van Strafrecht (WvSr) 272

AVG. Afwijzing verzoek rectificatie persoonsgegevens en gedeeltelijke afwijzing verzoek wissing van deze gegevens uit Raadsinformatiesysteem (RIS). I.c. wordt geoordeeld dat de gegevensverwerking in de memo's niet kwalificeert als verwerking van strafrechtelijke persoonsgegevens van eiseres in de zin van artikel 10 van de AVG. In deze zaak gaat het over een bestuurlijk en geen strafrechtelijk onderzoek naar feiten en omstandigheden naar aanleiding van een mogelijke schending van de vertrouwelijkheid van gegevens. Door dit bestuurlijke onderzoek naar de feitelijke gang van zaken, ook al speelt artikel 272 van het WvSr op de achtergrond, brengt niet mee dat de gegevensverwerking in dit bestuurlijke stadium deelt in repressieve aard van dat strafbare feit. Hetzelfde moet gezegd worden van de zwaarte van de sanctie die aan dit strafbare feit is verbonden. Verder wordt geoordeeld dat de verwerking van de persoonsgegevens van eiseres door plaatsing van beide memo's op het RIS rechtmatig is. Op grond van artikel 17, derde lid, van de AVG, heeft de burgemeester het verzoek om verwijdering van persoonsgegevens uit het RIS mogen afwijzen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 937

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 16-07-2025,

[ECLI:NL:RBDHA:2025:16538](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2011/95/EU

Richtlijn 2008/115/EG

ASIEL. Artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing. Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie staan niet in de weg aan het opleggen van een terugkeerbesluit. De rechtbank ziet geen aanleiding om de beoordeling van de zaak aan te houden totdat de prejudiciële vragen van de Afdeling zijn beantwoord. De detentie (voorarrest) van een vreemdeling wordt in de Terugkeerrichtlijn namelijk niet als uitzondering genoemd op de verplichting een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegale derdelander. De minister hoeft in het bestreden besluit ook niet te vermelden dat het terugkeerbesluit wordt opgeschort.

Op de Eritrese vreemdeling is artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing. De minister brengt eiser in verband met mensensmokkel in Libië. De minister heeft deugdelijk onderbouwd dat eiser de bedoelde mensensmokkelaar is en eiser heeft dat niet weten te ontkrachten. De minister hoefde het vonnis in de Nederlandse strafrechtelijke procedure die tegen eiser is gestart in die zin dan ook niet af te wachten. De rechtbank is met de minister van oordeel dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aan het opleggen van een terugkeerbesluit in de weg staan. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat de factoren die volgens het algemeen ambtsbericht relevant zijn voor de manier waarop Eritrese autoriteiten terugkerende Eritreeërs profileren (o.a. dessertie, illegale- en legale uitreis), op hem van toepassing zijn. De minister kan verder niet afzien van het opleggen van een terugkeerbesluit, omdat er zich geen uitzonderingen voordoen als bedoeld in artikel 6, tweede tot en met het vijfde lid, van de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank ziet geen aanleiding om de beoordeling van de zaak aan te houden totdat de prejudiciële vragen van de Afdeling van 18 december 2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:5258](#)) zijn beantwoord. De detentie (voorarrest) van een vreemdeling wordt in de Terugkeerrichtlijn namelijk niet als uitzondering genoemd op de verplichting een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegale derdelander. De minister hoeft in het bestreden besluit ook niet vermelden dat het terugkeerbesluit wordt opgeschort. Het arrest Changu ([ECLI:EU:C:2024:748](#)) is hier niet van toepassing. De vreemdeling is immers gedetineerd zodat hij gebruik kan maken van basisvoorzieningen en de kans dat hij bij een controle van welke aard dan ook moet aantonen dat hij een uitstel van verwijdering vanwege een feitelijke en juridische belemmering heeft, is uitgesloten. De rechtbank oordeelt dat het beroep ongegrond is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 938

MK ABRS, 08-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4284](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2001/55/EG 15 lid 1 a

Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 2 lid 4 a

RICHTLIJN TIJDELIJKE BESCHERMING. GEZINSLID. Appellant voldoet vanwege het huwelijk met zijn echtgenote aan de vereisten van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Richtlijn Tijdelijke Bescherming en valt daarmee onder de categorie gezinsleden bedoeld in deze bepaling en artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, in samenhang gelezen met artikel 2, vierde lid, aanhef en onder a, van het Uitvoeringsbesluit. De rechtbank heeft dus niet onderkend dat de minister met de enkele tegenwerping dat appellant geen duurzame relatie onderhoudt met zijn echtgenote, niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom appellant, zolang hij gezinslid is in de zin van de Richtlijn Tijdelijke Bescherming en het Uitvoeringsbesluit, niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2025, 939

MK ABRS, 04-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4255](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 50 lid 2, 59a

VREEMDELINGENBEWARING. STRAFRECHTELIJKE DETENTIE. OPHOUDING. Onjuiste voorlichting over de toepasselijke grondslag voor de voorgenomen ophouding leidt niet tot een onrechtmatige ophouding. Op het moment van de ophouding zelf was de grondslag voor ophouding duidelijk.

2.1. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de minister appellant op grond van artikel 50, tweede lid, van de Vw 2000 mocht ophouden. Uit het proces-verbaal van bevindingen van 29 mei 2024 volgt dat de minister op 29 mei 2024 een identiteits- en nationaliteitsonderzoek probeerde uit te voeren. Daarmee heeft de minister aan haar inspanningsverplichting voldaan. Doordat appellant niet aan dit onderzoek meewerkte, kon de minister zijn identiteit niet vaststellen. Aangezien appellant verder niet over identificerende documenten beschikte en uit de beantwoording van de minister van de vragen van de Afdeling volgt dat de persoonsgegevens van appellant zijn geregistreerd op basis van gegevens die appellant zelf heeft opgegeven, maar die hij niet met stukken heeft onderbouwd, vond de ophouding terecht op grond van artikel 50, tweede lid, van de Vw 2000 plaats aan de hand van de gegevens van de identiteit van appellant die bij de strafrechtelijke aanhouding zijn verkregen. Dit is in lijn met de uitspraak van de Afdeling van 25 januari 2021.

2.2. In het M122-formulier staat echter dat appellant op grond van artikel 50, derde lid, dan wel artikel 50a, eerste lid, van de Vw 2000 zou worden opgehouden na zijn strafrechtelijke detentie. Dat is ook wat het beleid in paragraaf A5/6.12 van de Vc 2000 voorschrijft als een vreemdeling na zijn strafrechtelijke detentie, ondanks inspanning van de minister om dat te voorkomen, in bewaring gesteld moet worden omdat feitelijk vertrek aansluitend aan de strafrechtelijke detentie niet mogelijk

is. De minister heeft in de beantwoording van de door de Afdeling gestelde vragen toegelicht dat het M122-formulier de kennisgeving is dat een vreemdeling na zijn strafrechtelijke detentie zal worden overgenomen om de verblijfsrechtelijke positie en de identiteit en nationaliteit van een vreemdeling vast te stellen. De Afdeling concludeert dat appellant door het M122-formulier onjuist is voorgelicht over de toepasselijke grondslag voor de voorgenomen ophouding. Echter, op het moment van de ophouding zelf was het duidelijk op welke grondslag hij werd opgehouden. In het proces-verbaal van ophouding en onderzoek van 26 juni 2024 staat immers dat de ophouding op grond van artikel 50, tweede lid, van de Vw 2000 is geschied. Deze onjuiste voorlichting leidt daarom ook niet tot een onrechtmatige ophouding.

JnB 2025, 940

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 10-09-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:16727](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2008/115 5

Vw 2000 59 lid a

VREEMDELINGENBEWARING. EINDUITSPRAAK NA PREJUDICIËLE VRAGEN. ARREST ADRAR.

Eiser is in bewaring gesteld ter fine van verwijdering naar Algerije. De grondslag voor de maatregel is een terugkeerbesluit dat in rechte vaststaat. In het arrest Adrar heeft het Hof verduidelijkt dat de bewaringsrechter zo nodig ambtshalve moet nagaan of het beginsel van non-refoulement en/of de in artikel 5 van richtlijn 2008/115 genoemde belangen in de weg staan aan de uitvoering van het terugkeerbesluit en dus aan de verwijdering. Als de verwijdering niet kan plaatsvinden, kan het met de maatregel beoogde doel niet worden bereikt en is de bewaring onrechtmatig. De verklaring voor recht in het arrest Adrar ziet op de omvang van de verplichtingen van de bewaringsrechter, de prejudiciële vragen van de rechtbank hadden ook uitsluitend betrekking op de taak van de rechter. De verplichtingen die voortvloeien uit artikel 5 van richtlijn 2008/115 gelden voor alle autoriteiten en gedurende de gehele periode dat deze richtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Indien in het terugkeerbesluit en/of de bewaringsmaatregel niet is gemotiveerd dat artikel 5 van richtlijn 2008/115 niet in de weg staat aan de verwijdering, betekent dit niet zonder meer dat de bewaring onrechtmatig is. De bewaringsrechter moet gelet op artikel 5 van richtlijn 2008/115 beoordelen of zicht op uitzetting bestaat. Het ontbreken van een motivering op dit punt in het terugkeerbesluit of de maatregel betekent niet dat zicht op uitzetting dus ontbreekt.

In het bewaringsgehoor worden vragen gesteld over de houding ten aanzien van terugkeer naar het land van herkomst, het familie- en gezinsleven en de gezondheidssituatie van de vreemdeling. De verklaringen die dan worden afgelegd leiden tot het wijzen op de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen en om te motiveren waarom niet met een lichter middel wordt volstaan. Deze verklaringen kunnen echter ook dienen om te beoordelen of het terugkeerbesluit kan worden uitgevoerd. De rechtbank moet dit beoordelen en kan, indien dit nodig is, ter zitting de hiervoor benodigde informatie verkrijgen en partijen in de gelegenheid stellen om hun standpunten kenbaar te maken.

De rechtbank meent dat haar motiveringsplicht meebrengt dat de rechtbank uitdrukkelijk motiveert dat zij het refoulementrisico heeft beoordeeld, ook als dit ambtshalve geschiedt.

In de onderhavige procedure staan de in artikel 5 van richtlijn 2008/115 genoemde belangen in de weg aan de verwijdering van eiser naar Algerije. De maatregel kan niet strekken tot de verwijdering, zodat de rechtbank vaststelt dat de maatregel onrechtmatig is opgelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)